

Ἐντεχνα Λυρικὰ Ποιήματα.

‘Η εἰς τὴν λαϊκὴν γλῶσσαν ἐντεχνος λυρικὴ ποίησις, ἡ ἔχουσα ἀπολύτως ὑποκειμενικὴν τὴν τύχιαν καὶ διερμηνεύουσα τὸν συναισθηματικὸν κόσμον ἐνὲς μόνον ἀτόμου, ἵτοι ἡ ποίησις, τὴν ὁποῖαν δεχόμεθα ὡς κυρίως λυρικήν, κατὰ τὴν μεταβούσαντινὴν περίοδον ἐμφανίζεται, ὡς εἶπον καὶ προηγουμένως, πολὺ πτωχῆ. Ἐάν δὲ ἐπρόκειτο νὰ ἔξετάσωμεν καὶ τὰ σπουδαῖότερα ἀκόμη ἐκ τῶν ὑπαρχόντων μνημείων τῆς ὡς καθαυτὸς ἔργα τέχνης, βεβαίως εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦτο θὰ περιελαμβάνετο πολὺ μικρὸν μέρος των. Οἱ πολιτικοὶ καὶ κοινωνικοὶ δροι, ὑπὸ τούς δοποίους διετέλει καὶ ἔξειλίσσετο ἡ ἐλληνικὴ ἥσω ἃ κατὰ τὴν μεταδυτικὴν περίοδον, οὐδόλως ὑπεβοήθουν τὴν καλλιέργειαν καὶ προαγωγὴν τῆς ἐντέχνου λυρικῆς ποιήσεως, ίσως δὲ καὶ αὐτὴν τὴν δημιουργίαν τῆς. Ὁθεν καὶ τὰ ὑπάρχοντα προέντα τῆς ποιήσεως ταύτης κατὰ τὸ μέγιστον μέρος των πρέπει νὰ κριθοῦν μόνον ὡς αὐτοσχεδιάσματα, ἐὰν δχι καὶ ὡς προχειρολογήματα, καὶ ὡς δημιουργήματα ἀνθρώπων, οἱ δοποὶοι ἔγραψαν στίχους κατὰ σύμπτωσιν μᾶλλον παρὰ ὡς ἐκ φύσεως παιηταί. Εἶναι ταῦτα στιχουργήματα μέτρια, σπανιώτατα διαφεύγοντα τὰ δρια τῆς κοινοτοπίας καὶ πεζολογίας, κατ’ ἀντίθεσιν πρὸς τὰ δημοτικὰ τραγούδια, τὰ δοποῖα κατὰ τὸ μέγιστον μέρος των εἶναι ποιήματα δυνάμενα νὰ καταριθμηθοῦν μεταξὺ τῶν καλλιτέρων προέντων τῆς ἀληθοῦς ποιήσεως.

Ἐρωτικὸν ἀλφάβητον.— Κατὰ παράδοξον δὲ σύμπτωσιν καὶ τὰ πρῶτα δημιουργήματα τῆς ἐντέχνου λυρικῆς ποιήσεως, τὰ δυνάμενα νὰ περιληφθοῦν εἰς τὴν ἔξεταζομένην χρονικὴν περίοδον, διεσώθησαν μέχρις ἡμῶν ὑπὸ μορφὴν δημοτικῶν μᾶλλον τραγουδιῶν καὶ ὡς τοιαῦτα ἐλογίσθησαν, ίσως δὲ καὶ νὰ λογίζωνται εἰστὶν ὑπὸ πολλῶν. Τὰ ποιήματα ταῦτα, ἄγνωστα δεδομένα μέχρι πρὸ πεντήκοντα περίου ἐτῶν, ἐδημοσιεύθησαν ὡς δημοτικὰ τραγούδια, τῶν δοποίων κατά τι μέρος ἔχουν τὴν μορφήν, καὶ τινα ἐξ αὐτῶν ἀποτελοῦν σειράν, εἰς τὴν δοποῖαν ἐδόθη καὶ ἡ ὀνομασία ἐρωτικὴ ἀλφάραβη τοις, διότι ἡ τεχνικὴ σύνθεσίς των εἶναι παρομοία πρὸς τὴν τῶν θρησκευτικῶν ἔκεινων ποιημάτων, τὰ δοποῖα ὡνομάσθησαν κατανυκτικαὶ ἀλφάρητοι καὶ περὶ

